

LÉTO NA MAXIMUM

**Petra
Martišková**

KLOKAN

edice
KLOKAN

Copyright © Petra Martišková, 2019

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Petra Martišková, 2019

Redakční úprava Lukáš Foldyna

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2019

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-033-7

Blýskání na časy

„Tohle je hnus,“ utřela jsem si zpcené čelo a odtáhla od těla triko, abych se alespoň trošku ochladila.

„Tohle je léto,“ opravil mě Sebastian s úsměvem. „Jo, Izi, možná tě to překvapí, ale v létě je horko a v zimě – představ si tu šílenost, to je úplně nepochopitelný – v zimě je zima.“

„Nehodlám plýtvat energií na jakýkoli pohyb, tak si prostě jen představ, že jsem ti jednu flákla, jo? Díky.“ Vyčerpaně jsem sebou plácla na houpačku a užívala si příjemného chládku terasy v hájence na kraji lesa.

Léto mám ráda, to jen aby nedošlo k nějaký mýlce. Oficiálně začalo teprve před pár dny, a i když se zpočátku zdálo, že ho strávíme zachumláni ve svetrech s deseti stupni na teploměru, nakonec se přeci jen přihlásilo o slovo a dalo nám jasně najevo, kdo je tady pánem.

Třicetistupňová vedra udeřila takovou silou, že jsme šli rovnou ze zimních bund do plavek. A když k tomu ještě přšelo, jako dneska celé odpoledne, a pak vylezlo sluníčko, vzduch nápadně připomínal saunu. Těžký, vlhký a nedýchatelný. Dalo mi zabrat jen samotné dýchání, natož dvoukilometrová cesta do hájenky.

Ale tohle místo jsem milovala hned po naší garáži ze všech nejvíc. Můj druhý domov. Hájenka, ve které bydlel můj nejlepší kamarád Sebastian se svými rodiči, stála na kraji lesa, ve kterém jsme strávili se Sebem dětství. Les byl naše hřiště i místo, kam jsme se chodili schovávat, když přišly starosti.

Se Sebem jsme spolu vyrostli. Naše maminy spolu chodily na základku a od té doby se datuje jejich přátelství, a když jsme se pak narodili my, i to naše. Ožužlávali jsme si navzájem hračky a kradli si dudlíky, hráli si spolu na písku, školkou jsme prošli jako jeden muž a v první třídě zasedli do jedné lavice. Vyrůstali jsme na střídačku v lese v hájence a u nás v garáži. Nebylo divu, že jsme oba milovali přírodu a motorky. Teda přesně do toho osudného závodu...

Střelila jsem pohledem k Sebovi. Seděl tam plný síly, hnědé vlasy mu neposedně padaly do očí, nutně by potřebovaly zastříhnout, moudré hnědé oči hleděly kamsi do dálky přes pole a louky a vrtěl se do hudby, co měl puštěnou z malého přenosného repráčku.

Člověk by řekl, že každou chvíli vyskočí a rozeběhne se jen tak s větrem o závod. Ale Seb byl upoutaný na invalidní vozík.

„Nech toho, už to zase děláš!“ okřikl mě Seb.

„A co dělám?“ mračila jsem se na něj.

„Lituješ mě.“

„To není pravda,“ hájila jsem se, ale oba jsme věděli, že lžu. Litovala jsem ho každý den, každou hodinu, každou minutu a přišlo mi to celé jako jedna velká nespravedlnost. Proč tak úžasnej kluk dopadne takhle, a kdejakej obejda, co si života neváží, má z pekla štěstí?

„Lituješ a jsi s tím pěkně trapná,“ zakřenil se a popojel, aby do mě mohl drcnout.

„Jednou tě na ty nohy postavím, ale jen proto, abych tě mohla vyzvat na souboj a pak tě potupně zbít,“ slíbila jsem mu a Seb se rozesmál.

Nekecala jsem. Jen kvůli Sebovi jsem se rozhodla změnit školu. Naši se tehdy málem zbláznili, když jsem přišla s tím, že nechci nastoupit na vysněnou uměleckou průmyslovku, kam se povede dostat jen dvaceti studentům z tisícovky přihlášených.

„Zbláznila ses? Vždyť jsi tolik dřela, aby ses tam dostala,“ zlobila se mamka.

„Mamka má pravdu,“ souhlasil taťka. „Tolik měsíců jsi strávila přípravami na přijímačky, a jakou jsi měla radost, když tě přijali. Tři dny jsi tady tancovala po baráku a s papírem o přijetí jsi i spala.“

„Já vím,“ sklopila jsem hlavu. Měli pravdu. Oba dva. Ale teď bylo všechno jinak.

„Kam chceš jít? Co když už ti přestup neumožní?“ strachovala se mamka.

„Na zdravotnické lyceum, už jsem se tam byla podívat. Paní ředitelka je moc milá, říká, že by mě vzali.“

„Zdravotnické lyceum?!“ zhrozili se.

„Vždyť doktory od malička nesnášíš, omdlíš jen při pohledu na injekční stříkačku a o krvi radši ani nemluví. Copak ses dočista zbláznila?“ nechápala mamka.

„Mami, pochop, já musím,“ řekla jsem tiše moc dobře si vědoma toho, že tohle bude asi nejtěžší věc, kterou jsem ve svém životě kdy udělala.

„Je to kvůli Sebovi?“ zeptal se taťka tehdy tiše a já se rozbrečela.

Pitomý závody!

Do konce školy zbýval jediný měsíc a my se Sebem už měli naplánovaný každyčkový den prázdnin. Těšili jsme se na vandr se třídou, protože rozloučit se s devítkou jsme

se prostě museli. Pak jsme se chystali na brigádu do lesa vydělat peníze a poslední týden prázdnin strávit u moře v Egyptě.

Jenže osud to měl s námi naplánované úplně jinak.

Trať, na které se jel závod, známe oba dva jako svoje boty. Každou zatáčku, každý skok i zrádný úsek. Víme, která zatáčka vynáší, kde se musí před skokem ubrat plyn a kdy přidat, aby člověk přeletěl nebezpečný dvoják. Měli jsme ji naježděnou ze všech tratí nejvíc.

Kdo ví, jestli se stala Sebovi osudnou ta jistota, že ji zná, nebo jen blbá souhra náhod, kdy organizátoři nepostříkali před závodem trať, prach byl úplně všude a Seb špatně viděl. Každopádně do konce zbývalo jedno kolo. Jedno jediné pitomé kolo a Seb úspěšně dotahoval na vedoucího jezdce, když se stalo něco, co nikdo nečekal. Seb skvěle projel zatáčku, měl perfektní rychlost a už už to vypadalo, že svého soupeře dostane díky přeskočení dvojaku.

A pak najednou Seb ležel na zemi a nehýbal se. Přes nánosy prachu jsme neviděli, co se tam stalo.

Asi nikdy jsem neběžela tak rychle jako tehdy k jeho bezvládnému tělu. Ten pohled se mi vryl hluboko do paměti. Nikdy už ho z ní nevymažu. Napořád už budu mít v sobě tu hrůzu, strach a bezmoc, co jsem cítila, když ho nakládali do sanitky a nikdo z nás netušil, co s ním bude. Modlila jsem se, aby přežil.

Přežil, ale s poškozením páteře a doživotním upoutáním na invalidní vozík.

Já po těch nejhorších prázdninách v životě, co jsem strávila na střídačku v nemocnici a zavřená v pokoji s ustavičným pláčem, nastoupila do prvního ročníku zdravotnického lycea a Seb do další nemocnice, kde mu slibovali zázraky, co se nekonaly.

Musela jsem rychle několikrát zamrkat, abych zaplašila zrádné slzy, které se mi hrnuly do očí.

„Co doma?“ přerušil tok mých neradostných vzpomínek Seb. Ale myšlenka na naše mi taky moc nálady nepřidala.

„Peklo. Táta to ještě nepodepsal, ale mamka je rozhodnutá. Vypadá to, že se fakt rozvedou, věřil bys tomu?“ Sama jsem tomu pořád nemohla uvěřit. „Odeť budu oficiálně z rozvrácené rodiny. Takže bych měla podle statistik propadnout drogám, alkoholu nebo alespoň začít kouřit. Prostě rebelka.“

Seb se pobaveně uchichtl. „Ty, která jsi v životě nevyčila ani jednu skleničku alkoholu, jo? A na naše první pokusy s kouřením jsi už vážně zapomněla?! Budeš nejhorší rebelka na světě, to je jistý,“ smál se mi Seb.

„Tss,“ odfrkla jsem si jako dostihový kuň. „Náhodou, kdybys tenkrát neměl ten pitomej nápad zajíst cigarety nezralýma švestkama, aby z nás nebyl cejtit kouř, nemusela bych trávit potupně dvě noci a dva dny nad záchodovou mísou. Nevěděla jsem, který konec tam mám strčit první.“ Při té bláznivé vzpomínce jsem se rozesmála nahlas. Pravda je, že tenhle náš experiment měl super účinek. Už nikdy jsem neměla nejmenší chuť sáhnout po cigaretě. Takže když holky na střední začínaly kouřit a lanařily mě, abych si dala s nimi, neměla jsem problém jim odmítnout. Ještě teď se mi jen při pouhé vzpomínce obracel žaludek.

„To byl náhodou nápad téměř geniální,“ pochválil se Seb a poplácal se po rameni. „Táta dodneška netuší, že jsem mu šlohnul cigarety a že jsme to zkoušeli.“

„Jo a pořád věří té tvé pitomé báchorce, že jsem zapila třešně mlíkem,“ vrtěla jsem nechápavě hlavou. „Chápeš, že na to skočili? Třešně v září?“

„Však říkám, téměř geniální,“ zubil se na mě a znovu se poplácal po rameni.

„Nemám skočit pro brufen?“

„Brufen?“ nechápal.

„No, jestli se budeš ještě chvíli plácát, budeš ho potřebovat,“ ujistila jsem ho a on se rozesmál.

Se Sebem mi bylo fajn. Alespoň na chvíli jsem dokázala zapomenout na problémy doma a docela obyčejně se těšit na prázdniny, které začínají už zítra.

Už zítra oficiálně ukončím druhý rok studia na zdravotnickém lyceu a Seb, co strávil rok po nemocnicích a nástup na střední školu musel o rok odložit, svůj první na gymnázium.

Povídali jsme si ještě dlouho po tom, co sluníčko zapadlo za nedaleké kopce, až když se začalo stmívat, jsem se se Sebem neochotně loučila. Domů se mi nechtělo, ale noční cesty z hájenky jsem fakt neměla ráda, chtěla jsem to stihnout dřív, než padne úplná tma.

Všechno špatně

Poslední den školy je podle mě naprosto zbytečná věc. No uznejte, že by nám klidně mohli dát vysvědčení poslední hodinu už den předtím a ušetřili bychom si zbytečnou cestu. Ve škole jsme strávili trapných patnáct minut. Naše třídní na nějaké formality nebyla. Rozdala nám vysvědčení hezky podle abecedy, my jí předali kytky, čokolády a drobné dárky a s přáním hezkých prázdnin nás vypustila do světa.

Odmítla jsem společné kafe s holkama ze třídy a vyrazila vstříc domovu. Nechtěla jsem zůstat ve městě déle, než to bylo nezbytně nutné, takže jsem chytila první autobus a náš dům odemykala chvilku po devátý.

Vysvědčení s třemi dvojkami jsem položila do kuchyně na stůl a s telefonem v ruce se uvelebila na gauči. Asi jsem na chvíli usnula, probírala jsem se zrovna, když mamka podávala tátovi papíry a žádala ho, ať to podepíše.

Moc dobře jsem věděla, co je to za papíry. Žádost o rozvod manželství, stálo na nich tučným písmem.

Tatka se na mamku díval s tak smutnýma očima, že jsem vyskočila z gauče a běžela ho obejmout.

„Ahoj, Izi, ty už jsi doma? Neviděl jsem tě,“ usmál se na mě smutně a vlepil mi pusku na tvář.

„Ahoj, jak ses měla?“ zeptala se mamka, ale očima hypnotizovala tatku a jeho ruku, ve které třímal propisku.

„Tohle je fakt na palici!“ zoufala jsem si a mamka zvedla pohoršeně obočí.

„No co?!“ utrhla jsem se na ni. „Čekala jsi, že bouchneme šampaňo, nachystáme ohňostroj, zazpíváme si společně oblíbené písničky a pak slavnostně do rodiny přijmeme toho tvýho pitomce?“

Mamka jen zalapala po dechu a tatka, který by normálně už dávno zakročil a donutil mě, abych se mamce omluvila, mlčel a zíral z okna do zahrady.

„A ty jí nic neřekneš?“ dožadovala se mamka jeho spojení.

Marně.

„Ne,“ odtušil klidně táta. Změřil si mamku dlouhým pohledem a pak odešel.

„No, tak to je výborný,“ šklebila se mamka. „A já myslela, že se společně hezky v klidu na všem domluvíme.“

„Jsi neuvěřitelná!“ prskla jsem po člověku, kterého bych měla milovat ze všech lidí na světě nejvíc, ale momentálně jsem cítila všechno jen ne lásku. Cloumal mnou vztek, nenávisť, zloba a bezmoc.

Už nějakou dobu jsem tušila, že mezi našima to není úplně v pohodě, ale měla jsem za to, že mají krizi. Však kdo ji dneska nemá? Vlastně jsem si mezi svými spolužačkami připadala jako exot. Byla jsem jediná ve třídě, co neměla rozvedené rodiče.

Byla!

Do dnešního dne. A to to měl být po Vánocích hned druhý nejhezčí den v roce. Správně bychom měli oslavit konec školy pizzou v nedaleké pizzerii a potom výbornou zmrzlinou, co by nám mamka naservírovala na verandu. Společně bychom plánovali prázdniny, smáli se

a blbnuli. Jenže vysvědčení s vyznamenáním leželo na stole, aniž by si ho někdo všiml.

Tatka se objevil mezi dveřmi, chvíli tam jen tak stál a koukal na nás, pak se sehnul ke stolu, rozvodové papíry s tím největším sebezapřením podepsal a znovu odešel. V očích se mu leskly slzy. I po všech těch letech mamku miloval.

„Nesnáším tě!“ zasyčela jsem nenávistně a snažila se nerozbrečet.

„Izi, prosím, aspoň mě nech ti to vysvětlit.“ Mamka na mě upírala pohled plný slz a uvnitř mě se prala touha ji obejmout a utěšit a zároveň chuť se na ni rozkřičet. To ona zničila naši rodinu. Opustila tátu i mě. Nic už nebude jako dřív. Už žádné výlety po hradech a zámcích, dovolená na chalupě, zimní lyžování v Alpách, letní putování na kolech, moře, vánoční trhy, kina, koncerty nebo jen procházky s naším trhlým jezevčíkem. Ve druhý třídě jsem nás na výtvarce nakreslila jako Tři mušketýry. Teď jsme zbyli jen dva.

„Nemusíš mi to vysvětlovat,“ pokrčila jsem rameny. „Vybrala sis a já to musím respektovat.“

„Až ho poznáš, zjistíš...“ snažila se, ale nenechala jsem ji domluvit.

„Nepoznám. Nechci se s ním poznat. Možná někdy v budoucnu, až tohle hnusný období bude celý za námi, ale teď fakt ne. Díky.“

„Ale ty mi nerozumíš,“ rozhodila mamka rukama. „Bude s námi bydlet.“

„Omyl,“ ujistila jsem ji. „Bude bydlet s tebou! Já půjdu s tatkou do Prahy.“

Řekla jsem to.

To, na co jsem se celé dny bála jen pomyslet, že mě vyklouzlo tak samozřejmě, že jsem se nestihla ani zajík-

nout. Teď už není cesty zpátky. Podepsala jsem si ortel. Já, typická vesnická holka, co miluje dlouhé procházky po polích a lesích, se chystám odstěhovat do Prahy. To nemůže dopadnout dobře.

Mamka na mě nevěřičně zírala neschopná slova.

„Izi, to nemyslíš vážně,“ vydechla namáhavě.

„Myslím, mami,“ řekla jsem pevně. „Zůstanu s tátou, on by byl sám. Má už jenom mě.“

„Ale táta se stěhuje do Prahy, ty nesnášíš Prahu. A co dílna? Co škola? Co Sebastian?“

Připadalo mi, že s každou další otázkou se do mě zabodává ostrý nůž a nechává v srdci díru, která se už nikdy nemůže zacelit. Přijdu o všechno, co miluju, ale nehodlala jsem v tom nechat tátu samotného, takže jsem se nadechla a odhodlaně řekla: „Už jsme to s tátou ve škole domluvili, od září nastupuju na zdravotnické lyceum do Prahy. Dílnu si táta časem udělá v Praze a za Sebem budu jezdit.“

„Už jste domluvili přestup do Prahy? Za mými zády?!“ vyjevila se mamka.

„Mami, dovol, abych ti připomněla, že ty sis za našimi zády našla jinýho chlapa,“ vztekala jsem se a mamka zrudla.

„To pochopíš, až budeš velká,“ řekla tiše.

„Vážně si to myslíš? Tak to tě asi zklam,“ ujistila jsem ji. „Nepochopím. Nikdy tohle nepochopím, jestli jsi tátu přestala mít ráda, měla jsi mu to říct na rovinu a ne z něj přede všemi udělat hlupáka.“

Mamka chtěla něco dodat, ale naštěstí jí zazvonil telefon. Využila jsem toho a zmizela z kuchyně i z domu. V garáži jsem narazila na tátu.

Seděl na obří pneumatice z nějakého starého traktoru a zíral do zdi. Chtěla jsem mu slíbit, že to všechno bude

dobry, že to společně zvládneme, ale potřeboval být chvíli sám. Sám se svou bolestí.

Takže jsem potichu vycouvala a rozeběhla se přes pole k hájovně.

„Tohle místo prostě miluju,“ vyhekla jsem zadýchaně. Sotva jsem popadala dech. Moje fyzička byla žalostná. A Seb mi to dal náležitě najevo, když si dal ruku k čelu, aby zastínil své oči před ostrými slunečními paprsky a něco v dálce vyhlížel.

„Na někoho čekáš?“ zajímalo mě.

„Jo,“ odušil klidně. „Na tvoje plíce.“

„Vtipnej,“ neocenila jsem jeho vtípek a vlepila mu pusku na tvář a zdrtila ho v objetí.

„Dáš si něco k pití?“

„Dojdu si,“ zadržela jsem ho, když chtěl se svým vozíkem vmanévrovat do širokých dveří verandy. V kuchyni jsem se pozdravila s jeho mamkou. Vyzvídala, co jsem měla na vysvědčení. To naši asi ani netušili, že jsem nějaké dostala. Natočila jsem si sklenici vody a vrátila se na verandu za Sebem.

Plácnul dlaní vedle sebe na pohodlné zahradní křesílko a já se nenechala pobízet dvakrát.

Se Sebem mi bylo dobře. Starosti u nich v hájence sice nezmizely, ale otupily se na takovou míru, že jsem mohla zase chvíli normálně dýchat.

Ještě jsem neměla tu sílu Sebovi říct, že v září nastupuju na školu v Praze. Zvláštní, bez mamky jsem si život dokázala představit, ale bez svého nejlepšího kamaráda vůbec.

Ten nejsladší den v roce, kdy se ještě z prázdnin neodkrojil ani kousek, ale všechno kolem už vonělo příslibem

dobrodružství, jsme strávili povídáním na terase. Jasně, že úplně nejvíc jsme probírali situaci u nás doma.

„Někdy je to mezi dospělými prostě složité,“ snažila se mi vysvětlovat Sebova mamka, kterou jsem považovala za svou druhou mámu. „Láska po letech vyprchá, a když se objeví někdo nový, tak se člověk cítí najednou jako znovuzrozený. A vaši jsou spolu už moc dlouho, prostě přišla krize.“

„Tak tohle neberu,“ ohradila jsem se. „Vždyť vy jste spolu se strejdou ještě dýl a máte se pořád rádi.“

„Nás ale drží pohromadě starosti,“ řekla tiše a pohledem střelila k Sebovi. Ten dělal, že si toho nevšiml, ale podle toho, jak ztuhl, moc dobře věděl, o čem mluví. Přišlo mi to vůči němu nefér, takže jsem si neodpusťila rýpnutí: „To chceš říct, že kdyby Seb neměl tu bouřku, byli byste taky v rozvodovém řízení? To je přece pitomost!“

„Nevím, kde bychom byli,“ pokrčila rameny, „ale určitě nás Sebův úraz stmelil jako rodinu hodně dohromady. Potřebujeme se navzájem.“

„Ale to my se taky potřebujeme přeci!“ rozhodila jsem zoufale rukama.

„Já vím,“ pohladila mě konejšivě po ruce, ale já jsem ucukla. Nestála jsem o lítost. Konečně jsem chápala, jak se cítí Seb, když ho lituju, a v duchu jsem si slíbila, že už to nikdy neudělám. Připadala jsem si totiž jako ten největší zoufalec pod sluncem.

„Víš, Izi, prostě jen zkus mamku pochopit, neodsuzuj ji. A neříkám to proto, že je to moje nejlepší kamarádka. Ty víš, že tvého tátu zbožňuju a byla bych mnohem radši, kdyby zůstali spolu, ale ona se rozhodla žít život bez něj a my nemáme právo ji soudit. Ani ty, ani já.“

„Pche. Kdyby si našla aspoň normálního chlapa, ale ona musí přitáhnout o dvanáct let mladšího. Já k němu mám věkově blíž než ona!“

„Láska si nevybírám,“ pokývala moudře hlavou teta a já bych jí nejraději zakroutila krkem. Ta její přezíravost, blahosklonnost, pochopení. Já pro mamku pochopení neměla ani nejmenší. A neměla jsem už ani chuť zůstat v hájence. Odmítla jsem Sebovu nabídku, že pojedje kousek se mnou, a slíbila mu, že hned zítra ráno, nebo spíš až se mi podaří vykutálet z postele, se ukážu. Objal mě a přitom mi do ucha zašeptal, ať se držím. Chtělo se mi řvát. Utekla jsem skoro bez pozdravu.

Jenže doma to nebylo o nic lepší. Taťka chodil jako tělo bez duše, a zrovna když jsem se objevila ve dveřích, se ho mamka snažila přesvědčovat: „Je to skvělý nápad, a ty to víš. Má šanci ho poznat a trochu se s ním sblížit. Nemůžeš mi bránit. Je to i moje dcera.“

„Co je skvělý nápad?“ zajímalo mě a naši se polekaně otočili.

„Víš... ehm... myslela jsem... teda s tátou nás napadlo...“ začala mamka, ale taťka ji opravil: „Mě do toho netahej, to je tvůj nápad. Izabela už je velká, ať se rozhodne sama.“

„O co jde?“ dožadovala jsem se odpovědi a kdesi uvnitř začínala mít neblahé tušení.

„Jde o ten náš třítydenní puťák na kolech...“ začala mamka a rozpačitě se podrbala na hlavě. „Napadlo mě, že by bylo fajn, kdyby s námi místo taťky jel...“

„Tak na to rovnou zapomeň!“ Neudržela jsem se a poslala ji do háje. I když mě taťka donutil se jí omluvit, na tom, že s nimi nikam nepojedu, jsem si trvala.

Naštěstí mě z další debaty vysvobodilo zvonění telefonu.

„Volá Leona,“ řekl taťka a ukázal mi telefon, na jehož displeji se usmívala jeho sestra – moje teta.

„Jé, super, dej ji nahlas,“ požádala jsem ho a nadšeně jsem se s ní vítala.

„Ahoj Izi, tak co výzo? Řekni mi, že jsi trošku po mně a máš aspoň jednu pětku.“

Taťka se na mě šokovaně podíval a hned střílil pohledem k vysvědčení, co stále nepovšimnuto leželo na stole.

„Haha, tak to tě moc nepotěším, jsem trapná, mám jenom tři dvojky. Ale zkusím se polepšit,“ smála jsem se.

„Opovaž se!“ pohrozil mi taťka a své sestře hned vynadal, že má pěkně pitomý nápady.

„Jak žijete, rodinko? Co nového?“ vyzvíдалa teta vesele.

Vyměnili jsme si s taťkou pohledy, mlčky se domluvili, že na špatné zprávy je vždycky času dost, a sehraně zalhali, že je všechno fajn.

„Co u tebe?“ otočila jsem řeč bezpečným směrem a Lea se rozpovídala.

„Ale ani mi nemluv, kemp se začíná plnit, chatová osada už žije od víkendu a mně na poslední chvíli odřekla brigádu jedna holčina. Chápeš to? Raději prý pojede sbírat rajčata do Holandska nebo co,“ rozčilovala se.

Já tu holku chápal, miluju cestování a poznávání nových míst, takže kdybych měla na výběr mezi plantážemi kdekoliv za hranicemi nebo Mácháčem, Holandsko by vyhrálo na celé čáře.

„Sehnat někoho teď je skoro nemožný,“ stěžovala si a já dostala geniální nápad.

„A nechtěla bys mě?“

„Cože?“ zavřískla teta do telefonu tak, že jsme od něj s tatškou oba o krok poodstoupili.

„Vážně bys přijela, Izi? Ale to je na celý léto,“ nevěřila vlastním uším. Netušila, že v téhle rodinné situaci mi i zapadlá hospoda na Mácháči připadala jako ráj na zemi.

„Jo, Leo, přijedu, klidně na celý léto,“ slíbila jsem jí a dělala, že nevidím, jak se tatka zaškaredil nad tím oslovením. Nesnášel, když jsem jí říkala Leo, trval na tom, že je to moje teta a měla bych ji tak oslovovat. Ale to jde blbě, když byla první, kdo mě vzal na diskotéku, a první, s kým jsem vedla debaty povolené až po desáté večer.

Než jsme spolu domluvily podrobnosti, stihla mi hned na další den zaplatit místenku do autobusu.

„Ty jí to dovolíš?“ čertila se mamka, když jsme se s Leou rozloučili, a dožadovala se, aby mi tatka domluvil a donutil mě jet na kola s ní namísto nějaké pitomé brigády, jak se vyjádřila.

Tatka však jen pokrčil rameny a prohlásil, že brigáda ještě nikdy nikomu neublížila.

„Děláš si legraci? Celý prázdniny s Leonou? To je, jako bychom ji poslali na kurz Jak správně pašovat drogy nebo Jak se stát alkoholikem snadno a rychle!“

„Přeháníš!“ odušil nevzrušeně tatka. „Leona je zodpovědná ženská a dá na ni pozor. Nejede k ní poprvé.“

„Ta ani neví, co slovo zodpovědnost znamená,“ prskla mamka, ale když viděla, že nepochodí, vzdala to a alespoň za sebou na znamení nesouhlasu hlasitě třískla dveřmi.

Nebyla zas tak daleko od pravdy. Teta Leona byla tatškova mladší sestra. Nutno podotknout, že o dost mladší sestra – bylo jí teprve dvacet sedm let. Měla za sebou dva

neúspěšné pokusy o studium na vysoké škole, tři roky na cestách po Americe a rok pracovala jako au-pair v Anglii. To jí prý bohatě stačilo na to, aby nikdy nechtěla děti. Namísto rodiny si založila firmu a na Máchově jezeře si otevřela restauraci s příznačným názvem Na Molu. Restauraci, kde strávím následující dva měsíce. Ta představa měla jednu jedinou vadu – Seba.

Nedalo mi to a vytočila jsem jeho číslo.

„Ahoj,“ pozdravil mě vesele. „Už je líp?“

„Dá se,“ pokrčila jsem rameny.

„Mám super zprávu,“ oznámil mi nadšeně.

„To já taky,“ přiznala jsem s o poznání menší radostí, i když jsem se na Mácháč těšila a potřebovala vypadnout, nechtěla jsem tady nechat celé prázdniny Seba samotného. Napadlo mě, že by za mnou mohl přijet klidně na celé léto. Lea bude nadšená a já taky. Ale už dopředu mi bylo jasné, že to neudělá. A argumentů bude mít asi tak milion od tetina bytu, co byl přímo nad restaurací a nedalo se tam dostat jinak než po schodech, přes pláže plné trávy a písku, kde nebude moci jezdit se svým vozíkem, až po davy lidí, co si užívají všechnu zábavu, co léto a kemp nabízí, a na kterou on by se mohl jen dívat.

„Ty první,“ vyhrkli jsme oba zároveň.

„Zákřik!“ Zase oba společně. To je tak, když má člověk za kamaráda snad jednovaječné dvojče! Musela jsem se smát.

„Ty první, tak spust,“ pobídla jsem ho.

„Vzali mě, dostal jsem ty Kladruby.“

„No nekecej! Sebe, to je paráda!“

„Mamka si to nemyslí,“ pokrčil rameny. „Myslí si, že mě tam zbytečně budou mordovat a dávat mi naději.“

„Pitomost!“ odmávla jsem jeho starosti rukou. „Potřebuješ cvičit a rehabilitovat. To je prostě úžasný.“

„Ale je to na celý prázdniny. Odjíždím už zítra.“ Jeho nadšení viditelně pohaslo.

„No a?“ nechápala jsem.

„Zůstaneš tu sama.“

„Nezůstanu,“ usmála jsem se. „Zítra totiž taky odjíždím.“ A hned jsem mu vysypala celý telefonát s tetou.

„Paráda,“ radoval se spolu se mnou. „Přesně to potřebuješ, vypadnout a užít si léto. Voda, diskotéky, koncerty, nový lidi.“

„Masťný pekáče, hordy špinavýho nádobí, hosti, co neví, co chtějí, a nedají pokoj, dokud to nedostanou, nohy ušoupaný až ke kotníkům,“ vypočítávala jsem svou vidinu léta, ale i já doufala, že si stihnu zároveň s prací užít i trošku z toho, co vyjmenoval Seb.

Oběma se nám během pár hodin změnily všechny původní plány, ale nelitovali jsme. Hodlali jsme si léto užít na plný pecky. Teda já užít a Seb udělat maximum pro to, aby se jednou zase postavil zpátky na nohy.

Malovat si následující dva měsíce v těch nejlepších barvách nám vydrželo až do dvou do rána. Naše fantazírování nemilosrdně přerušila Sebova mamka, co nás donutila hovor ukončit s upozorněním, že Seb musí ráno brzy vstávat.

Tak teda hurá na prázdniny, no

Na rozdíl od Seba já jsem brzy ráno vstávat nemusela. Autobus mi odjížděl až ve tři odpoledne. Spokojeně jsem mohla spát klidně do dvanácti, ale probrala jsem se na první prázdninový den až trapně brzy. Už v deset ráno jsem měla zkouknutý celý Facebook, projela jsem příběhy svých kamarádů i oblíbenců na Instagramu a rozhodla se hromadu času, co mi zbýval do odjezdu, zkrátit dlouhou koupelí. Sluníčko pařilo už od rána, ale jak jde o horkou vanu s voňavými bublinkami, nenechala bych si ji ujit asi ani uprostřed činné sopky. Připravila jsem si na vanu snídani a s novinkou od své oblíbené autorky jsem zalezla do pěny s vůní levandule. Třikrát jsem si dopustila teplou vodu, přečetla půlku knížky a dopřála si asi tak po sto letech pleťovou masku. Přece jen vyraším mezi lidi, no ne? Když jsem si ji smývala, pečlivě jsem v zrcadle studovala každičký centimetr svého obličje.

Blondaté vlasy a velké modré oči jsem zdědila po tatkově, po mamce zase malý nos a dlouhé řasy, které ani nepotřebovaly líčit. Pusa byla na můj vkus moc mrňavá

a pihy kolem nosu mě pak vyložené štvaly. Taťka si mě kvůli nim vždycky dobíral, že je to roztomilé a kluci na to letí, ale podle mě není nic horšího než pihovatá holka. Teda vlastně je. Podobaná holka. Uáá! Na čele mi vyrašil úplně nový pupínek. A mě nenapadlo nic chytřejšího než do něj rýpat tak dlouho, dokud jsem z malého pupínku neudělala obří kráter velikosti Ameriky. Naplácala jsem na něj asi tak tunu gelu na akné a pak se ho snažila zamaskovat korekční tyčinkou. Naprosto zbytečně. Ta obluda se mi snad vysmívala.

S povzdechem jsem veškeré snahy o úpravu svého zevnějšku vzdala. Dlouhé vlasy jsem sepnula do culíku a na své čerstvě sedmnáctileté já hodila do zrcadla škleb.

„Ještě chvíli tam buď zabarikádovaná a ten autobus ti ujede,“ volal na mě taťka. Nenechala jsem se rozhodit.

Teprve když mi pohrozil, že mi rozhodně další jízdenu platit nehodlá, začala jsem kmitat. Hrabala jsem se z vany tak rychle, div jsem se neutopila. Taťka se mi za dveřmi potouchle smál, ale smích ho přešel, když jsme se pak závodní rychlostí řítily klikatými cestičkami, abychom autobus opravdu stihli.

Kupodivu jsem za to nemohla já, ani náš prastarý kufr, který se musel rozpadnout zrovna ve chvíli, kdy jsem se ho snažila nacpat do auta, ale naše stará dobrá Beruška. Rozhodla se totiž zrovna dneska stávkovat.

„To nee,“ zakvílela jsem, když motor hned napoprvé nenaskočil, ale jen si tak škytnul.

Taťka pohladil staříčkou přístrojovku a konejšivým hlasem k naší staré fabii promlouval: „Tak nezlob, maličká, hezky naskoč, pojď.“

Jenže Beruška nenaskočila. A jako na potvoru Sebovi rodiče ještě nebyli zpátky z Kladrub, kam ráno odfrčeli odvézt Seba.

„Tys to přivolal,“ obvinila jsem tatku.

Rozruch navíc přilákal mamku, která se hned nechala slyšet, že alespoň to auto má rozum a nechce mě odvézt. Ušklíbla jsem se nad její logikou a letěla domů pro klíče od motorky, zatímco tatka z kufru auta lovil startovací kabely.

„Nevím, jestli jsem udělala dobře,“ nadhodila jsem, když jsme konečně s patnáctiminutovým zpožděním vyrazili na cestu. „Neměla bych tě tu nechávat samotného.“

Tatka se však pobaveně rozesmál.

„Ty jsi ale tříháček, vid’?“ pocuchal mě ve vlasech.

Nad tím oslovením mi pobaveně cukly koutky. Když jsem byla malá, tatka mi vždycky, když se mi něco nepovedlo, říkával, že jsem tuňta, a mně to strašně vadilo. Tak mi začal říkat tříháčku. To mi tehdy v šesti letech přišlo jako docela super oslovení, takže jsem byla spokojená, až mnohem později jsem chtěla vysvětlit, co to vlastně znamená, a tatka mi pobaveně oznámil, že je to tuňta, ten má taky tři háčky. Taková zrada! Celý den jsem s ním kvůli tomu nemluvila. Teď jsem se za to však nezlobila.

„Ty jsi tříháček,“ zakřenila jsem se na něj a pak vážně dodala: „Neměl bys teď být sám.“

„Izi, věř mi, nebudu vědět, kam dřív skočit. Musím zařizovat stěhování, chodit do práce, kvůli tomu, že končím, nemám žádnou dovolenou.“

„Měla bych ti pomáhat, minimálně s tím stěhováním,“ vedla jsem si dál svou.

„Zvládnou to,“ ujistil mě. „To mi připomíná: Seš si jistá, že chceš jít se mnou? Že nechceš zůstat tady?“

Překvapeně jsem se na něj podívala a zalapala po dechu: „Ty mě s sebou nechceš?“

„To říkám, že jsi tříháček,“ zavrtěl hlavou taťka a cvrnkl mě do nosu. „To je jasné, že tě s sebou chci. Jen budeme ze začátku bydlet u babičky a ty víš, jaká je.“

„Zvykne si,“ řekla jsem s větší jistotou, než jsem cítila, protože babička ve mně vzbuzovala respekt už od dětství.

„A co Seb?“ zeptal se opatrně taťka. Moc dobře věděl, jaké nás pojí přátelství a že pro mě bude mnohem těžší opustit jeho než mamku.

„Zvládne to. A budu k němu jezdit na víkendy,“ slibovala jsem víc sobě než jemu.

„A máma?“

Mlčela jsem. K té jsem rozhodně nějakou dobu neměla v úmyslu jezdit.

„Izi?“ nedal se mým mlčením táta odbýt.

Trhla jsem rameny.

„Má tě ráda,“ řekl tiše.

Zašklebila jsem se.

„To se občas stane...,“ snažil se, ale já ho našťvaně přerušila.

„Tati, ušetři mě, tohle už jsem si vyslechla od mamky. Jo, já vím, zamilovala se. A opustila nás. Nikdy jí to neodpustím.“

Na to táta nic neřekl. Soustředil se na řízení a já sklopila hlavu k mobilu. Předstírala jsem raději, že si s někým píšu.

Naštěstí jsme za chvíli dorazili na autobusové nádraží. Můj autobus právě přijížděl k nástupišti číslo deset. Takže jsem taťkovi vlepila pusku na tvář, ujistila ho, že se s ním rozhodně chci stěhovat do Prahy, a poznámku, abych alespoň někdy zvedla mamce telefon, jsem přešla taktickým mlčením. Popadla jsem kufr a zamávala mobilem, ve kterém jsem měla potvrzenou rezervaci místa,

na mladou stevardku, co právě vyvolávala jako pouťový prodavač:

„Ještě někdo s námi? Jízdenky prosím a račte nastupovat.“

Nehodlala jsem se cpát davem babiček, co se zřejmě bály, že jim někdo zabere jejich místo, a v klidu jsem čekala, až na mě dojde řada. Pobaveně jsem sledovala ženu asi ve věku mé mamky, co se právě handrkovala se stevardkou, že je úplně jedno, jestli má jízdenku odtud, nebo z vedlejšího města.

„Prostě jsem měla cestu, tak nastoupím tady, ne?“ vztekala se.

Holka jí sice slušně vysvětlovala, že taky mohli její místo obsadit a nedostala by se, ale ona ji už neposlouchala, hrnula se do autobusu jako velká voda.

Nastupovala jsem jako poslední a obdařila stevardku, co si utírala zpocené čelo, chápavým úsměvem.

Mrkla jsem do telefonu, kde sedím. No jasně, předposlední sedačka, jak jinak. Lea vždycky tvrdila, že za řidičem sedí důchodci, poserové, lůzři, pak následující všichni ostatní a vzadu můžou sedět jen borci, co na to mají žaludek. Takže ona. A dneska i já. A k mému upřímnému zděšení ještě i ta hádavá ženská. Na mojí sedačce si hověla její kabelka.

„Dovolíte?“ Výmluvně jsem se podívala na místo vedle ní.

Zareagovala překvapivě mile: „Je, jasně, pardon.“

„To je v pohodě,“ ujistila jsem ji a uvelebila se na sedačce u okna.

Z batohu jsem vyndala sluchátka, ale než jsem si je stihla nasadit, má sousedka do mě drcla, naklonila se ke mně a šepotem tak tichým, že ji musela slyšet nejen stevardka vpředu u řidiče, ale tutově i táta, co právě opouš-

těl s mohutným máváním parkoviště, mi oznámila: „Mají tu výborný sušený maso, to si objednejte.“ A hned přispěchala s radou, že musím ale vybrat to správný měkký, protože ostatní jsou tvrdý jako podrážka od bot jejího Franty.

„Hlavně ať je měkký,“ dožadovala se o chvíli později ta šílená ženská u stewardky. Za minutu už spokojeně třímala v ruce svou kořist. Využila jsem situace a rychle si nasadila sluchátka. Jenže pak to maso otevřela a přísahám bohu, jakože jsem nevěřící, že jsem měla co dělat, abych potupně nevrhla jí přímo do pytlíku, protože mi ho strčila pod nos a nabízela mi, ať ochutnám.

Takový smrad jsem asi nikdy necítila! Sousedka si však svou porci měkoučkého sušeného masa vychutnávala dobrých deset minut. Nekonečných deset minut mimochodem! Musela jsem křečovitě svírat v ruce mobil, protože jsem měla cukání jí ten pitomej pytlík vytrhnout z ruky, hodit pod nohy a zadupat ho do země. Když ho konečně zmuchlala, začala řešit, že potřebuje na záchod. Jako vážně?!

Být zticha jí vydrželo přesně čtyři minuty a třicet pět vteřin. Pak do mě drcla, aby upoutala moji pozornost, a oznámila mi: „Proč já si vždycky ráno dám čaj, když potom potřebuju na záchod? Ale na tenhle jejich,“ hlavou kývla kamsi, kde tušila miniaturní toalety, „tak na ten mě nedostanou. Minule ten pitomec řidič tak prudce zastavil, že jsem vyběhla se staženýma kalhotama dveřma ven.“

To už jsem nevydržela a vyprskla smíchy a se mnou i trojice kluků, co seděla za námi na pětce.

„Ty jo ale co teď?“ zoufala si a dívala se na mě, jako bych jí snad měla poradit. „Ach jo,“ povzdychla si a vyhrabala se do uličky.

„Bože,“ zakvílela jsem polohlasem. „Za co?“

„Zadarmo,“ ujistil mě jeden z kluků a pobaveně se na mě zazubil.

„Příbuzná?“ zajímal se druhý a já se zhrozila.

„Ty krásu, připadá ti, že máme něco společného?“ vyjevila jsem se a dodala na vysvětlenou: „V životě jsem ji neviděla.“

„Fakt ne, jo?“

„Ne,“ odsekla jsem. Na víc jsem čas neměla. Má sousedka se vracela s funěním ze záchodu. Nečekala jsem na nic, vrazila si do uší sluchátka a dělala, že neslyším, když na mě promluvila. Nevadilo jí to, klidně svou pozornost přeměrovala dozadu ke klukům. Ti se pochechtávali, jenže netušili, že mají po zbytek cesty o zábavu postaráno. Jakmile vycítila publikum, nebyla k zastavení. Vyslala jsem ke klukům děkovaný pohled, a kdyby mi bylo pět, tutově bych jim ostrouhala mrkvičku a přidala ještě trošku víc na hlasitosti. Raději jsem riskovala prasklé ušní bubínky a ve stáří hluchotu než další moudra od své sousedky.

V Praze jsem se z autobusu vyřítla jako velká voda beze slova rozloučení a hledala spoj, který mě měl odvézt do Doks u Máchova jezera. Za svého souseda, který mě jen pozdravil, když se usadil, pak usnul a zase mě pozdravil, když se se mnou loučil, jsem byla neskutečně vděčná. Mohla jsem totiž nerušeně poslouchat písničky, pozorovat krajinu ubíhající za okny a přitom nechat volně plynout myšlenky.

Leu jsem viděla ještě dřív, než autobus zastavil. Možná jsem to ještě nezmínila, ale moje teta je tak trošku extravagantní. Takže na sobě měla černé šaty s obřími žlutými květy, které byly po stranách sepnuty spínacími špend-

líky. Na hlavě prazvláštní účes – něco jako drdol, z něhož trčely na všechny strany zapíchané obyčejné tužky, v uších obří náušnice a bosé nohy. Prostě Lea.

Z autobusu jsem vystupovala s úsměvem na rtech a z dodávky pomalované ve stylu hippie, která Leoně už dva roky říkala pane, s výrazem, že bych mohla z fleku natáčet reklamu na zubní protézu. Byla jsem ráda, že jsem se jí rozhodla pomoci, takhle totiž vypadalo opravdové léto.

Starosti zmizely jako mávnutím kouzelného proutku a já hluboko do plic nasála tu pravou prázdninovou atmosféru. Všude kolem mě to bzučelo jako v úlu. Kemp na pravé straně se začal plnit barevnými stany, hned vedle ožívala také chatová osada, každou chvíli přibýlo několik nových aut. Lidé na sebe vesele pokřikovali, seznamovali se navzájem a zaslechla jsem nejen češtinu a slovenštinu, ale také angličtinu, a pokud mě sluch nešálil, tak dokonce španělštinu. Ze všech stran se ozýval veselý smích, z reproduktorů baru na pláži hrály letní songy. Pár lidí dokonce už blblo ve vodě, ale nedělala jsem si iluze, že by byla teplá. Sluníčko nemělo šanci vodu ohřát, ale chápala jsem nadšení těch, co se s ječivými výkřiky vrhali do vln. Koupání, voda a pláž, to je přesně to, co k létu neodmyslitelně patří.

Leona si to ale nemyslela. Směrem k nadšencům ve vodě zavrtěla hlavou a prohlásila, že jsou to šílenci bez mozku, a navigovala mě ke své hospůdce.

„Ty jo, kdy že jsi tu byla naposledy? Počkej, já vím, to ti bylo tak deset.“

„Přeháníš. Jsou to dva roky zpátky.“

„No však říkám, v deseti.“

„Ha ha, vtipná jako vždy, tetičko,“ usmála jsem se na ni líbezně a ona se na mě zaškaredila.

„Víš, jak tohle oslovení nesnáším. To si nech pro svého tátu.“

Věděla jsem to. Kdysi mi totiž na jedné vydařené party vysloveně zakázala, abych ji tak titulovala před lidmi a obzvláště pak před hezkými kluky. Prý si pak připadá stará jako Metuzalém.

Ujistila jsem ji, že Metuzalém je proti ní mladík v rozpuku. Tehdy se po mně ohnala a málem při tom nekoordinovaném pohybu, a hlavně teda díky asi pěti panákům tequily, spadla z barové židličky. Naštěstí ji včas zachytily mohutné ruce mladíka, se kterým pak strávila, podle jejích slov, následujících pár měsíců luxusního sexu.

Leona je prostě poděs. V tom měla mamka pravdu. Ale proč bych jí to věšela na nos, že?

„Hoď si věci nahoru a přijď se najíst, musíš mít hlad jako vlk. Máme úžasné krutí maso s rýží.“

„Krutí? To já zas takový hlad nemám,“ ošívala jsem se, v nose stále pach sušeného masa.

„Ale nepovídej, jsi na cestě celou věčnost, musíš mít hlad a navíc Richard to pro tebe moc rád připraví.“

„Ale nepovídej, kdopak je Richard?“ pitvořila jsem se. Lea nápadně zrudla a mně to bylo jasné.

„Ty jsi nemožná,“ smála jsem se jí a ona se po mně ohnala.

„Radší už jdi, hospoda je plná lidí,“ pobídla mě a proběhla přes výčep do restaurace. Já si vybrala dveře s nápisem *Nevstupovat, private* a jistými kroky zamířila do svého pokojíku. Lea mě zbožňovala už od malička, takže když si pořídila tuhle hospůdku a nad ní si vybudovala byt, jeden pokoj připravila i pro mě. Kufr jsem zakopla pod postel a batoh hodila na ni. Odhrnula jsem závěsy a otevřela okno. Výhled jsem měla úplně ukázkový, přímo na jezero. Páni, hned vedle hospody vy-